

die over een tafel gebogen zat zonder om te zien naar den jongen.

Hij stond daar heel klein, bleek en mager, droge glanslooze stoppelharen als van een rat, groeiden op zijn hoekigen schedel, zijn slappe mond hing onnoozel open, de schuwe oogen keken bang. Hij was een arme jongen ook, met niets dan twee klauwachtige handen om wat mee te werken. Zijn huis was een verfoeilijke plaats voor fatsoenlijke menschen en het noemen van zijn vadersnaam was voldoende om zijn zusters, die liepen schooien, van de meest gastvrije deur te doen snauwen, en die jongen stond nu hier op 't kantoor van mijnheer Smitsers, in het witte licht, dat uit het hooge raam viel op hem en hem scherp verlichtte, van het ruige verwilderde hoofd, tot zijn zwarte klompen. Hij werd beneveld door de plechtige stilte en een benauwende onrust bonsde hem hinderlijk in de borst.

Zoo stond hij, langzamerhand toch iets rustiger, nu de heer zoo stil zat en bleef doorschrijven, tot hij eensklaps heftig opschrikte doordat „Hij” zijn stoel met een ruk omkeerde en hem met het groote gezicht ontzachelijk aankeek, dat hij er van beefde en de oogen neersloeg.

— „Zoo jongen. Jij bent de Bul hè?”

Hij hoorde duidelijk wat hem gevraagd werd, ofschoon hij eerst vreesde, niet te zullen verstaan wat mijnheer sprak; hij knikte nu gewillig en zei:

— „Ja.”

— „Wat verdien je hier?”

— „Een kwartje daogs.”

— „Zou je graag meer willen verdienen?”

Hij keek wantrouwig even, maar knikte toch. Toen hoorde hij naast den muur het gestommel van 't drijfwerk in de bankwerkerij en op eens kreeg hij hevig verlangen hier weg te komen en weer bij Kees te zijn, om te werken en wat te praten en de drukte te voelen van al het gewerk.

Smitsers zag hem strak aan.

Hij had eigenlijk beter een ander kunnen nemen dan dezen schooierachtigen bengel; maar wat zeurden ze hem thuis ook telkens over jongens; *dèze* was goed en hij zei snel wat hij wenschte.

— „Je gaat naar huis, wasch je en doe je 's Zondagsche kleeren aan, zeg dan, dat je de nieuwe jongen bent en dan hoor je wel wat je doen moet.”

Sjaon keerde zich om, wou weg gaan, trouwens zijn mond was vol tabaksspuw, dat hij niet durfde inslikken omdat het zoo bitter was; maar „meneer” vroeg nog eens haastig:

— „Heb je begrepen?”

— „Ja, ja,” knikte hij.

— „Je gaat je andere kleeren aan doen en dan naar mijn huis en daar vraag je... nou wat?”

Sjaon slikte en kreeg tranen in zijn oogen. ... „om werk,” antwoordde hij.

Smitsers knikte en keerde zich voor zijn schrijftafel. Sjaon ging de deur uit, het kantoor en de gang door, zoo de bankwerkerij in waar „ze” hem even nieuwsgierig bekeken, hij trok echter een knorrig gezicht — angstig-ontevreden en ze dachten, dat hij bedankt was en gingen weer werken. Alleen Kees zag op van de platen waarin hij de boorgaten wat afbraamde en vroeg:

— „Nou?”

— „Wel,” zei de jongen, zijn bruin rooden mond opentekkend in breeden lach: „Verdomd ik weet èt òk nie.”

Toen lachten ze beiden van harte. Sjaontje door zijn zenuwachtigheid en de ander „omdat èt bar stom was van den Bul, zoo stom as'nen ezel.”

Dan bedaarden ze wat en de jongen zei:

— „IJ zei tégen me, dà 'k men Sondaagsche bulle aon moes schiete en gaon vraoge wa'k doen moes.”

— „Waor?” vroeg Kees.

— „Bij den ouwe thuis.”

Hij schrok even, nu hij zoo vloekte, want zoo'n rijke: „ouwe” noemen!... Maar hij ging voort, haastig vragend, zeer nieuwsgierig wat hij dan verder zou moeten doen.

— „È wà zou dà nog?”

— „Wel, de meiden èlpe in de keuke, messe wette en schoen poetse. As ge der màr afbleft, jo.”

— „Van de meide?” grinnikte Sjaon.

En toen lachten ze weer onbedaarlijk, schuddend, de monden wijd open — lachend van ganscher harte, tot ze weer ernstig werden.